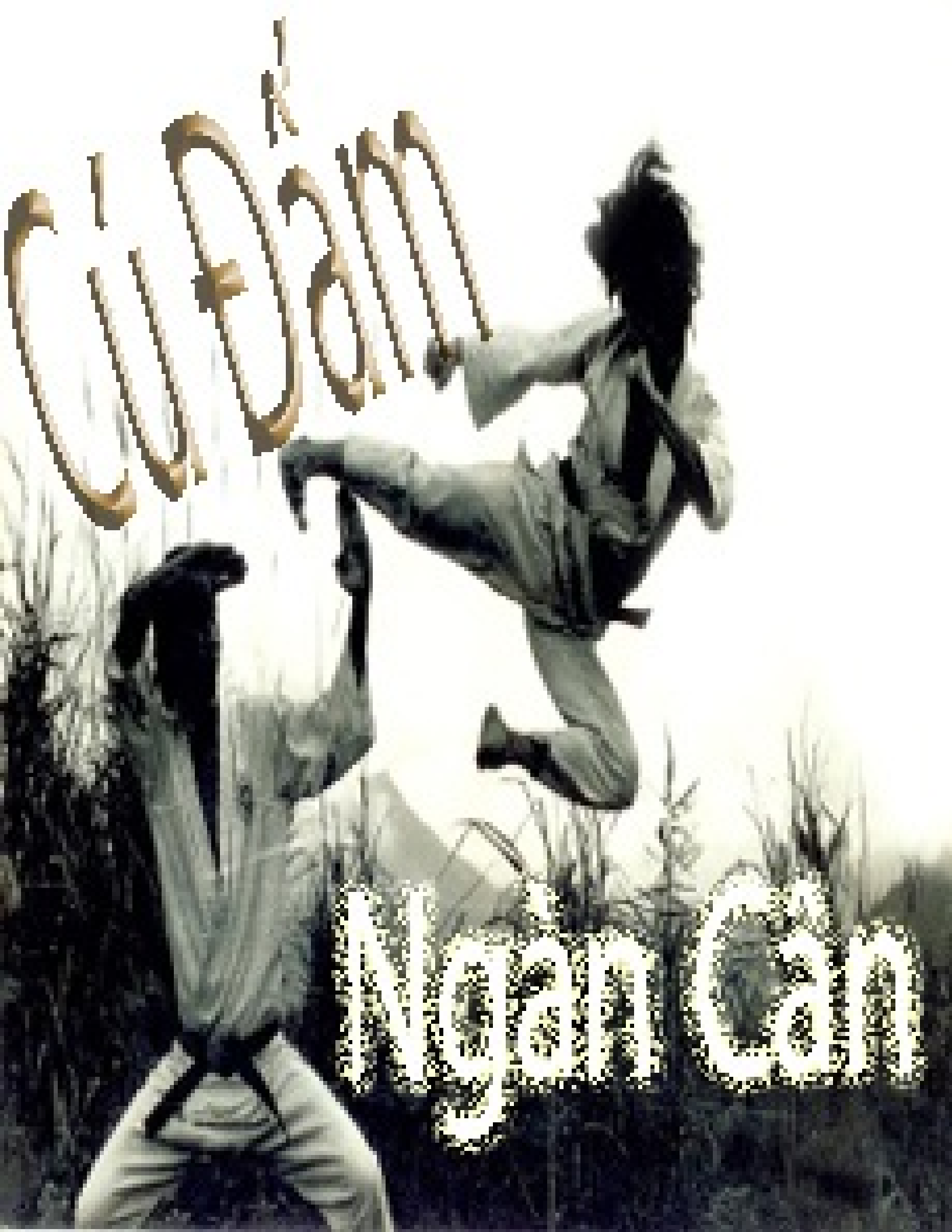

Chu Sa Lan

Cú Đấm Ngàn Cân

Thuở mà Sáu còn bú sữa mẹ thời chuyện đàn ông có năm bà vợ, bảy cô bồ không phải là chuyện lạ lùng. Hồi nhỏ nó đã được bà Ngoại kể cho nghe ông Ngoại có nhiều vợ lắm. Có lẽ vì vậy mà ông chết sớm. Cũng giống như mấy ông vua. Có ông nào thọ quá sáu mươi đâu. Ông ngoại lấy vợ lúc ông đâu mới mười tám, mười chín gì đó. Bà vợ này lại qua đời mà không có con cái. Còn trẻ nên ông ngoại đâu có chịu được cảnh phòng không gối chiếc. Và lại ông cần có con trai để nối dõi tông đường, lý do rất chính đáng để ông cưới thêm bà vợ chính nữa. Đây là bà ngoại của Sáu. Vợ chính đây có nghĩa là do cha mẹ cưới hỏi làng hoàng và được họ hàng làng xóm nhìn nhận. Còn chuyện ông có bồ bịch, quen biết, tặng tui thời họa may trời mới biết. Con nhà giàu, không cần phải làm lụng nên tối ngày ông nhong nhong đi o gái. Vì vậy mà ông có vợ lẻ, vợ bé, vợ nhỏ, vợ mọn khắp đầu trên xóm dưới.

Theo lời bà ngoại kể thời Sáu có bà ngoại trên bà ngoại dưới, ngoại trong ngoại ngoài; ngoại đông tây, ngoại nam bắc; ngoại xa ngoại gần; ngoại gần gần ngoại xa xa... Đó là những người có con cái, được ông ngoại nhìn nhận và cấp dưỡng. Ôi thôi nghe mà phát mệt. Còn đi thăm thời rá cả giò, xum đầu gối luôn. Sau này khi lớn lên Sáu tự hỏi tại sao ông ngoại lại chịu đựng được với bao nhiêu bà vợ. Người ta bị một bà vợ hành đã điên cái đầu và tả tơi như cái mền rách rồi. Chắc ông ngoại có bí quyết gì để đối phó với mấy bà. Nó chỉ tiếc là ông ngoại mất sớm nên nó hông có dịp để hỏi cái bí quyết đặc biệt của ông.

Cũng vì ông ngoại có nhiều vợ nên Má của Sáu có nhiều anh chị em cùng cha

khác mẹ. Riêng chị em ruột thời có một người. Đó là cậu năm. Mấy người kia không nghe nhắc nhở. Chắc chết lúc còn nhỏ. Má nó thứ ba nên họ hàng và những người quen biết đều gọi là Cô Ba. Đối với Sáu, từ lúc nhỏ cho tới bây giờ, hình ảnh của Má vẫn là hình ảnh một người đàn bà đẹp nhất trong tâm tưởng. Bà sinh ra trong một gia đình giàu có. Sáu không biết ông cố, ông ngoại mình giàu sang ra sao nhưng dựa vào những gì còn sót lại, sau này khi lớn lên nó biết má nó may mắn được sinh ra trong một gia đình giàu có. Sự giàu có này tàn lụn dần vì chiến tranh và cũng vì con cái. Nền nhà làm bằng đá xanh, rộng như cái sân banh. Phía trước có một cái ao thật lớn. Còn hai sân trước và sau rộng mênh mông mà bà ngoại kể là dùng để phơi dứa. Căn nhà tuy cũ và đã được cất đi cất lại hai ba lần vẫn còn rộng thênh thang mà Sáu và lũ bạn cùng xóm hay chơi trốn kiếm. Mấy cây cột nhà bằng gỗ căm xe đen thùi lùi, cao và lớn mà hai đứa con nít như nó nối tay nhau vẫn ôm không hết. Đồ đạc trong nhà, từ chiếc bàn thờ tổ tiên, bộ trường kỷ và bàn ghế đều làm gỗ căm xe và khảm xa cừ. Sáu và Sơn thường hay dùng dao gờ mấy miếng xa cừ ở các cánh cửa ra để làm trò chơi mà không biết giá trị của nó. Hai đứa hoàn toàn không biết những thứ đó là đồ cổ hiếm quý còn hơn vàng bạc hoặc kim cương. Đây là antique thiệt chứ không phải thứ dỏm mà các tiệm ở Hoa Kỳ thường hay quảng cáo để dụ những khách hàng ngây thơ và khờ khạo.

Được sinh ra và lớn lên trong gia đình giàu có lẫn quyền thế, dĩ nhiên Cô Ba có đời sống sung sướng về vật chất lẫn tinh thần. Ba của cô mướn thầy về dạy chữ cho hai đứa con cưng tại nhà. Rồi sau đó cô và em trai được cho đi học tiếng Tây với một ông thầy tại quận Giồng Trôm. Từ làng ra quận xa mười mấy cây số nên hai chị em được đưa đi học bằng xe ngựa. Thuở đó mà có người đánh xe ngựa đi học thời không khác gì bây giờ đi học bằng xe limo có tài xế đón đưa. Sáu không biết má của mình học hành có đỗ đạt hoặc có

bằng cấp gì. Có lẽ bà không cần vì gia sản của ông cha để lại đủ cho bà sung sướng mà không cần làm lụng gì hết. Càng lớn lên Cô Ba càng xinh đẹp và nét na hiên thực. Dĩ nhiên là cha mẹ của cô phải tính tới chuyện hôn nhân. Nói tới chuyện gã chồng cho con gái là phải nói tới chuyện môn đăng hộ đối. Ông nội là hương cả thời Cô Ba phải có chồng là con của ông hội đồng. Mai tới mới đưa và ông hương cả làng Châu Bình nhằm ông con rể tương lai của mình là Cậu Bảy của ông hội đồng làng Lương Quới. Theo lời của bà mai thời Cậu Bảy học thức đầy mình. Cái này thời bà mai hơi dóc một chút. Cậu học trường tây ở Sè Gòn mà lị. Cậu nói tiếng tây giòn hơn pháo nổ và giỏi hơn tiếng quốc ngữ. Chỉ nội cái mác học trường tây cũng đủ môn đăng hộ đối với Cô Ba rồi. Hương cả giàu có thời hội đồng cũng đâu có kém. Vườn tược năm bảy trăm mẫu. Nhà cửa mấy chục căn. Lúa mấy chục bồ. Còn kẻ hầu người làm công nhiều hơn con cái. Thế là qua bao lần dò hỏi, dò dẫm, so đo hai bên đồng ý cho lần gặp gỡ đầu tiên. Cái lễ coi mắt hay nói cho sang hơn là vấn danh này có ba mục đích. Thứ nhất là cho hai trẻ biết mặt nhau. Cô Ba sẽ có dịp nhìn mặt Cậu Bảy, người chồng tương lai của cô để biết ông ta có cái mác trí thức của dân học trường tây hay là cậu thanh niên miệt vườn chuyên nghe hát bộ, cải lương với vượn cổ. Còn Cậu Bảy cũng háo hức muốn nhìn ngắm cái dung nhan yếu điệu của cô con gái nổi tiếng nhất làng Châu Bình. Cậu muốn biết cô có phải là gái tân thời, kẻ chân mày, thoa môi son, muốn biết cô có thoa phấn để che giấu tàn nhang, mụn trên mặt không. Lỡ cô mặt rỗ, sứt môi thì chết một đời trai trẻ của cậu. Lý do nữa cũng không kém phần quan trọng là để hai bên nhà gái trai khoe sự giàu có và sang trọng của mình. Ông cố của Sáu hay là ông Hương Cả Cọp đã bỏ tiền đúc cây cầu bắt qua con rạch trước nhà để đón đàn trai. Đúng ngày mồng 3 tết ông bà hội đồng cùng với gia đình, dòng họ sẽ xuống Châu Bình coi mắt Cô Ba.

Cái tết này sẽ là cái tết nổi đình đám nhất. Người nhà của ông hương cả lo

mổ heo, giết gà vịt, vớt tôm cá nuôi dưới hồ lên. Ông hương cả còn sai đầy tớ đi mua con bê về làm món bê thui đãi khách quý. Hải sản từ Bình Đại đưa qua. Đồ biển từ Ba Tri đem lên. Tuy nhiên tất cả những thứ đó thiếu hấp dẫn nếu không có thêm mục biểu diễn võ nghệ vì hai bên đàn trai và đàn gái đều nổi tiếng giỏi võ. Là hậu duệ của Bế Khôi, với lại cái danh Hương Cả Cọp không phải tự nhiên mà có được nghe bà con cô bác. Còn ông hội đồng cũng là dân võ nghệ đầy mình. Võ Bình Định mà. Thứ võ từng đánh Xiêm, rượt Tàu, đuổi Nguyễn Ánh chạy sút quần thời nhất định đâu có chịu thua võ nghệ của Bế Khôi. Đích thân ông Hương Cả Cọp đứng chỉ huy lập võ đài. Bốn cây cột của võ đài đều làm bằng thân cây dừa lão cứng đĩnh đóng phải queo. Nó được bào dũa, đẽo gọt đánh vệt ni bóng loáng. Sàn đài làm bằng gỗ căm xe, bề ngang 9 thước vuông vức vì được án theo cữu cung, bát quái hay ngũ hành tiêu tởm gì đó.

Đúng 12 giờ trưa, giờ hoàng đạo, xe của ông hội đồng ngừng trước cửa nhà của ông hương cả. Còn gì sang trọng hơn khi đi coi mắt cô dâu tương lai bằng xe hơi, dù là xe hơi mượn hoặc mượn của người quen ở trên tỉnh. Cậu Bảy diện đồ tây, thắt cà la quách đàn hoàng khiến cho ai cũng trầm trồ khen cậu đẹp trai và hào hoa phong nhã. Hương Cả Cọp mừng thầm khi thấy cậu cháu rể cũng sạch nước rửa, hồng có đuôi què hay mắt lé hoặc chân đi chữ bát. Còn ông Hai Lân, tía của Cô Ba, cũng hãnh diện vì cậu con rể tương lai. Tướng cậu bánh bao, không nằm trong ngũ đoản, không bị lọt vào trong câu đừng chơi với thằng lé, đừng ghé nhà thằng lùn, đừng hùn với thằng mập ú... . Gặp bất cứ ai bà con họ hàng bên đàn gái cậu bắt tay, bua xua (bon jour) , xỏ tiếng Tây rôm rốp khiến phe đàn gái phục lẫn mặc dù họ không hiểu cậu nói cái gì ngay cả câu Quít sơ măng bông sen . Sau cái màn giới thiệu dài cả cây số là màn trà nước giải lao. Nước dừa xiêm chánh gốc Châu Bình, tươi mát ngọt ngào vì mới hái từ trên cây xuống. Lễ ra mắt hay là lễ vấn danh

được tiến hành đúng theo thủ tục. Sau đó Cô Ba được đưa ra trình diện với đàn ông. Khởi nói. Bên đàn ông ai cũng khen Cô Ba đẹp, nét na, hiền hậu. Còn Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan người đẹp, đẹp thiệt chứ hồng có sứt môi hay mặt gà mờ. Người ta thì nhau khen tặng và chúc tụng. Họ quên mất một điểm quan trọng. Cô Ba với Cậu Bảy cộng lại thành 10, mà theo cách đánh bài cào thì bù trừ. Hồng có may mắn. Vì vậy mà sau này dù thành vợ chồng, tình duyên của họ có chút ít trắc trở. Tuy nhiên chuyện đó thuộc về tương lai sau khi Sáu ra đời.

Mới có 7 giờ tối mà sân nhà của ông hương cả sáng rực ánh đèn măng xông với ánh đuốc cháy bập bùng nơi sân trước. Người ngồi chật ních bốn khán đài đông tây nam bắc bao quanh võ đài. Khán đài nam là khán đài chính dành riêng cho gia đình của hai bên đàn ông và đàn ông. Hai dãy bàn dài được đặt cách nhau. Một dãy dành riêng cho mấy bà còn một dãy dành cho mấy ông. Có con học trường tây nên hai bên không câu nệ hoặc tuân theo các cổ tục phiền phức vì vậy mà cô Ba cũng được ngồi ăn uống. Chắc đàn ông muốn cho Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan của Cô Ba nên cố tình đặt họ ngồi gần và đối diện với nhau. Cậu Bảy học trường tây ở trên Sè Gòn, còn Cô Ba cũng được cha mẹ cho đi học tiếng Pháp nên gặp nhau nói toàn tiếng Phú Lang Sa.

Chắc có lẽ vì muốn khoe tài và thổ lộ tâm tình riêng tư nên họ không nói tiếng Việt. Mọi người ăn nhậu, cười đùa một cách vui vẻ và thân thiện. Tuy nhiên điều mà mọi người mong đợi chính là màn múa lân cho tết và sau đó là cuộc biểu diễn võ nghệ hay đấu võ đài xảy ra đúng 8 giờ tối. Mặc cho thiên hạ vui say, ông hội đồng làng Lương Quới im lìm suy tính. Ngoài mục đích đi cưới vợ cho con trai của mình ông lại có thêm ý định thăm kín và riêng tư khác. Từ lâu ông nghe anh em trong làng võ ca ngợi ông Hương Cả Cọp về

bài quyền bí hiểm từng đánh bại hàng chục con cọp. Nghe thời nghe song ông chưa từng thấy tận mắt. Cũng là tay có võ gia truyền do đó ông muốn thử cho biết, nhất là muốn đánh bại ông hương cả cọp để thỏa mãn tự ái của mình. Đánh bại tay giỏi võ nhất làng Châu Bình là danh tiếng ông sẽ nổi như cồn. Do đó ông mang theo ba người học trò xuất sắc nhất của mình. Cha làm thầy con bán sách. Ông là tay giỏi võ mà đám con ông toàn thư sinh trói gà hổng chặt. Đám con trai của ông đều chuộng văn hơn võ bởi vì phải biết chữ mới làm quan lớn được nhất là chữ Tây hay chữ Ảng Lê. Từ ngàn xưa cho tới nay kẻ học thức lúc nào cũng chỉ huy dân võ biên. Bây giờ là thời đại của máy bay, tàu chiến, súng cà nông chứ không phải là thời của đao kiếm hoặc tầm vông vạc nhọn. Súng bắn cái thùng chết năm bảy người trong khi võ nghệ đánh cả buổi mới giết được một thằng. Mệt quá. Mỏi tay chân quá.

8 giờ tối. Ông Hương Cả Cọp lấy mắt ra hiệu cho Tám Thơm, vị đệ tử thân tín của mình. Ông này là người lãnh trọng trách điều khiển cuộc biểu diễn võ thuật và đả lôi đài nếu có. Dĩ nhiên Tám Thơm cũng là người thượng đài để trở tài trước nhất. Ngồi yên trên ghế, ông hội đồng chăm chú nhìn từng bước chân của vị môn sinh đặc ý nhất của ông hương cả làng Châu Bình. Người ta nói muốn biết bản lãnh của đối thủ cứ nhìn bước chân. Võ sĩ nào cũng phải đứng mới luyện võ được. Đâu có võ sĩ nào nằm để đấu võ trừ khi đấu võ với đàn bà con gái. Do đó bước chân là điểm chính để tỏ lộ công phu khổ luyện. Bước chân nhất khoan, đều đặn, vững vàng tỏ lộ tâm bình, thần định và khí hòa, yếu tố quan trọng nhất của võ nghệ. Hơi thở gắn liền với đời sống con người và võ sĩ cũng vậy. Thở sâu, dài, đều đặn và liên tục chứng tỏ một sức lực vô hình tiềm tàng trong cơ thể. Thở như bò rống hoặc yếu ớt như mắc bệnh lao thời đối thủ xô nhẹ mình cũng té rồi.

Tám Thơm thừa biết toàn thể mọi người nhất là phe của ông hội đồng đều

chú mục vào từng động tác của mình. Do đó ông ta rất thận trọng khi đi đứng. Nhất định không làm mất mặt làng võ Châu Bình, nói riêng và Ba Châu nói chung. Phải mất mười phút ông ta mới đi hết 9 bậc thang và cuối cùng đứng trên sàn đài bóng loáng. Bàn tay bên trái nắm lại, bàn tay bên phải mở rộng ra ôm lấy bàn tay trái, hai ngón tay cái của hai bàn tay nắm chồng lên nhau, Tám Thơm ôm quyền bái tổ cùng thầy và khách. Ông hội đồng làng Lương Quới cau mày khi thấy Tám Thơm bái tổ. Ông sớm nhận ra thứ quyền thuật quái đản của Hương Cả Cọp. Trước khi dẫn con đi coi mắt vợ, ông đã bí mật tìm hiểu về võ nghệ của phe Châu Bình. Xuyên qua cuộc dò hỏi ông được biết, Hương Cả Cọp là hậu duệ của một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ phiêu bạt từ đảng ngoài vào tận đảng trong. Lê Văn Khôi. Trước khi được Lê Văn Duyệt nhận làm con nuôi, Khôi từng là nhân vật giang hồ lạng lạng khắp vùng lục tỉnh và luôn cả ba xứ Ai Lao, Cao Miên và Xiêm La. Không ai biết Khôi thụ nghiệp từ kỳ nhân dị sĩ nào, nhưng bằng quyền thuật quái đản, Khôi nổi danh tay không đánh chết cọp. Từ đó quyền thuật của Lê Văn Khôi được giang hồ xưng tụng là quyền đánh cọp. Sau vụ chống lại với Nguyễn triều, con cháu của Lê Văn Khôi bị bắt và bị hành hình. Biết điều đó nên Lê Văn Khôi đã ra lệnh cho đứa con út bỏ thành Gia Định đi về miệt lục tỉnh mai danh ẩn tích. Người con út cùng gia tiểu trôi dạt khắp nơi. Trải qua mấy đời trốn tránh, cuối cùng con cháu của ông ta định cư tại làng Châu Bình và Hương Cả Cọp chính là hậu duệ của Lê Văn Khôi.

Tràng pháo tay nổi lên cùng với tiếng hò la của dân làng khi thấy Tám Thơm xoạc chân đứng tấn. Chỉ bằng thế tấn, vị học trò tâm đắc của Hương Cả Cọp tỏ lộ một công phu khổ luyện vượt bậc. Đấm hồng có nhúc nhích, đá hồng có rung và xô hồng ngã là ba tính chất đặc thù trong thuật múa quyền đánh cọp của dòng họ Lê. Hai chân dịch ra bằng với khoảng cách của vai và bám cứng trên mặt sàn gỗ căm xe bóng loáng; tay mặt nắm lại thành quyền án nơi bụng

còn tay trái mở ra như vuốt cạp, Tám Thơm phô diễn phần đầu tiên trong bài quyền đánh cạp bao gồm hai tuyệt kỹ là hổ quyền và hổ trảo. Muốn đánh chết cạp, người ta phải biết cạp múa võ như thế nào rồi từ đó tìm ra những đòn khắc kỵ để trừ diệt. Công phu đánh cạp của Lê Văn Khôi gồm có hai phần thượng và hạ. Phần thượng là hổ quyền và hổ trảo. Chỉ bằng hai tuyệt kỹ này thôi Văn Khôi thừa sức dương danh trong giới giang hồ. Tuy nhiên phần hạ, hay là những ngón đòn khắc kỵ với của hổ quyền và hổ trảo mới làm cho Lê Văn Khôi vang danh bốn nước Việt, Miên, Xiêm Lào là kẻ tay không đánh chết cạp.

Ngồi im trên ghế, ông hội đồng làng Lương Quới nhìn Tám Thơm trổ tài giây lát mới quay qua kính cẩn nói với Hương Cả Cạp.

- Được thấy đồ đệ của bác phô diễn quyền thuật tôi mới biết bác không hổ danh tay không đánh cạp...

Ông hội đồng nói bằng giọng lễ độ và thành thật vì sui gia của ông là con của Hương Cả Cạp. Cười khà khà, tay vuốt chòm râu bạc, ông hương cả nói lớn.

- Ông hội đồng quá khiêm nhường. Tôi và toàn thể dân Châu Bình nóng lòng chờ đợi được thấy võ Bình Định của ông hội đồng...

Ông hội đồng Lương Quới quay qua nhìn Hương Cả Cạp dăm dăm vì bất ngờ và ngạc nhiên. Đưa chén trà nóng lên nhấp ngụm nhỏ, ông hương cả hăng giọng tiếp.

- Có gì lạ đâu... Võ Bình Định hay võ Tây Sơn thời danh lừng tứ xứ cũng như võ đánh cạp của Bế Khôi chúng tôi...

Ông hội đồng gật gù mỉm cười. Cuối cùng thời hai dòng họ Lê Nguyễn cũng gặp nhau. Cả hai đều có chung một điểm trong lịch sử. Chống lại triều Nguyễn. Nếu Tây Sơn từng một thời giật xup ngai vàng của chúa Nguyễn

thời Lê Văn Khôi chỉ vì lòng hào hiệp mà đứng lên chống lại triều đại phong kiến do Nguyễn Ánh tạo lập. Truyền nhân của hai phái võ gặp nhau ngày hôm nay để biết ai tài hơn ai.

- Theo chỗ tôi được biết thời võ nghệ của ông hội đồng phải xuất phát từ ông hai...

Ông hội đồng đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác khi nghe ông hương cả tiết lộ cái bí mật về thân thế của mình. Ông hai hay là ông Lữ, tức Nguyễn Lữ, một trong Tây Sơn Tam Kiệt. Dù không lừng danh bằng ông anh Nguyễn Nhạc và em trai Nguyễn Huệ song Nguyễn Lữ nổi tiếng giang hồ qua bài Hùng Kê Quyền còn được lưu truyền cho tới ngày hôm nay.

- Ông hội đồng đừng lo ngại. Thời này quyền hành của triều đình Huế hết rồi... Đám con cháu của Nguyễn Ánh chỉ biết ăn chơi và hưởng thụ. Cái ngại vàng mà họ ngồi đã mục nát và sắp sụp rồi...

- Ông hương cả dạy chí phải... Tôi xin phép ông cho học trò múa may vài đường võ gà...

Ngồi nghe lời đối đáp giữa cha mình và ông hội đồng, ông ngoại của Sáu hay là ông Hai Lân chợt ứng tiếng.

- Tôi đang chờ được thấy bài quyền gia truyền của Tây Sơn...

Ông hội đồng lắc đầu cười khà tợp ngậm nước trà.

- Không dám đâu... Tôi chỉ sợ làm cho ông hương cả và anh hai thất vọng. Võ gà của tôi không thuần túy là võ gà Bình Định mà là võ gà Bến Tre...

Đang ngồi cạnh cha nghe ông hội đồng nói, Tư Phụng cười ha hả xen vào câu chuyện.

- Xin phép ba và các huynh trưởng cho tôi được góp lời. Tôi nóng lòng được mục kích môn võ gà bí truyền của ông hội đồng. Tôi nghe bè bạn khen nức

khen nỡ về cú đá bể bầu điều trong Kê Cước của ông hội đồng lâu rồi...

Ông Tư hay Tư Phụng, là con út của Hương Cả Cọp. Chưa chịu lập gia đình vì đam mê võ nghệ và lang bạt giang hồ, ông Phụng sớm trở thành một võ sĩ tầm tiếng. Là con út, được cha truyền thụ hết sở học bình sanh, ông Phụng là tay võ giỏi nhất dòng họ Lê. Tộp ngậm rượu để Tư Phụng chặt lưỡi nói bâng quơ.

- Chà tôi thật hân hạnh được thấy Cậu Bảy trở tài...

Ông hội đồng làm thình. Ông biết đứa con thứ bảy của ông toàn là thư sinh mặt trắng, đàn bà đấm cũng ngã thời múa võ chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Tuy nhiên đàn gái yêu cầu thời khó mà từ chối được. Thấy ông hội đồng làm thình không trả lời con trai út của mình, Hương Cả Cọp vuốt râu cười khà.

- Tôi cũng muốn thấy Cậu Bảy trở tài múa võ gà... Chắc Cậu Bảy cũng có vài miếng võ phòng thân để khỏi sợ vợ bắt nạt...

Tới đây thời ông hội đồng phải lên tiếng.

- Dạ... Ông hương cả nói nhằm ý tôi. Dù cho nó đi học trường tây song hồi nhỏ tôi cũng dạy cho nó biết múa quyền để sau này khỏi sợ Cô Ba ăn hiếp...

Mọi người cười ồ khi nghe câu nói bông đùa của ông hội đồng. Cũng nhờ câu nói đùa đó mà không khí trở nên dễ thở hơn. Hai bên tạm quên chuyện đưa Cậu Bảy trở tài để chăm chú vào Tám Thơm đang đi gần hết bài quyền đánh cọp nổi danh giang hồ của Bể Khôi. Đây là phần hạ gồm có những đòn đánh bí truyền mang tính chất khắc kỵ với hổ quyền. Cũng nhờ vào các đòn thế khắc kỵ này mà Bể Khôi mới đủ sức đánh chết cọp được. Đó là các thế bắt tay cọp, bẻ chân cọp, nhổ râu cọp, móc mắt cọp, vuốt đuôi cọp hoặc đánh vào hạ bộ của ông ba mươi. Dù mạnh cỡ nào mà bị đá vào cái đùm lòng thông

này thời cạp cũng phải lăn đùng ra đất.

Thiên hạ vỗ tay rần rần khi Tám Thơm ôm quyền bái tổ sau khi đi dứt bài quyền đánh cạp lưng danh. Bây giờ tới phiên phe đảng trai trổ tài. Người được ông hội đồng cho phép chính là Hai Nhượng, đệ tử trẻ tuổi nhất và cũng là học trò tâm đắc nhất của ông hội đồng. Hương Cả Cạp và ba người con đều chăm chú nhìn một thanh niên tuổi chừng ba mươi, tóc búi củ tỏi, mặc bộ bà ba đen và đi chân không đang thong thả bước từng bước lên võ đài.

- Kính thưa chư vị... Dù tài múa võ rất thô sơ và kém cỏi nhưng vì lệnh của thầy nên Nhượng tôi mạo muội lên đây phô diễn vài thế võ gà bới mèo quào. Nếu có điều chi thất thổ xin chư vị niệm tình tha thứ cho. Trước hết tôi xin mời quý vị xem vài chiêu Kê Quyền...

Dứt lời Hai Nhượng cởi áo bà ba. Hương Cả Cạp tấm tắc khen thầm nhân vật đại diện của lò võ Lương Quới đã luyện luôn một lúc hai thứ nội ngoại công phu. Bắp thịt không nổi cuộn cuộn song tròn lẫn, rắn chắc và dẻo dai chứng tỏ một sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể mà chiều cao chỉ độ thước sáu. Sau khi bái tổ Hai Nhượng đập tấn. Hương Cả Cạp lên tiếng khen.

- Ông hội đồng quả là danh sư. Chỉ cần nhìn chú hai bỏ bộ thôi người ta cũng biết chú phải có thầy giỏi và công phu khổ luyện lâu dài...

Ông hội đồng mỉm cười đắc chí dù lời nói của ông ta lại tỏ ra khiêm nhường và lịch sự.

- Dạ... Cám ơn lời khen của ông hương cả... Châu Bình là nơi rộng năm cạp nấp cho nên tôi đâu dám múa rìu qua mắt thợ. Chỉ vì thằng Bảy nó thương Cô Ba nên tôi mới mạo muội dẫn học trò xuống đây múa may vài thế võ mua vui...

Tộp ngum rượu để pha chút nước dừa xiêm Hương Cả Cạp cười khà.

- Ông hội đồng khiêm nhường quá... Ở trong quận Giồng Trôm này ai không biết tài của ông... Châu Bình của tôi chẳng qua là thằng chột làm vua trong đám mù thôi...

Hai bên đẩy đưa vài lời khách sáo rồi im lặng xem Hai Nhượng trổ tài. Hùng Kê Quyền của Ông Hai Lữ quả đã biến dạng rất nhiều đúng như lời ông hội đồng nói. Chắc tại vì gà Bình Định khác gà Bến Tre. Bình Định là vùng rừng núi còn Bến Tre là đất vườn. Địa thế khác nhau nên sự sinh hoạt của gà cũng theo đó mà thay đổi. Cứ nhìn hai bàn tay và hai bàn chân của Hai Nhượng là hiểu được sự khác biệt về đòn thế của Kê Quyền nơi miền lục tỉnh. Mười ngón tay nhọn hoắt, cứng như thân cây dừa lão của Hai Nhượng biến hiện khắp nơi, vờn trên những yếu huyệt của một địch thủ tưởng tượng. Đó là thế gà mổ. Lạng quạng trúng đòn gà mổ là đui mắt hay lọt tròng liền. Hai Nhượng mổ nhanh tới độ phát ra tiếng chụt chụt làm nổi gai ốc người dự khán. Hết gà mổ là gà quào, gà bới. Chưa hết đâu. Lồng trong các thế mổ, bới, quào; Hai Nhượng còn xen vào các thế đá độc địa nhất của gà đá. Thân hình nặng năm mươi ký lô của y dẻo tợ cao su Hớn Quản, lòn sát mặt đài trong thế đá lòn cánh, đá bể bầu điều, đá đập cần cổ, đá hậu, đá tiền và cú gà hồi mã. Y đá nhanh tới độ ống quần phất gió kêu rền rẹt pha với tiếng gáy lạnh lạnh của con gà say máu địch thủ. Dưới ánh đuốc bập bùng Hai Nhượng thi triển những sát thủ đặc dị của võ gà Bến Tre một cách biến ảo, thần tốc và dũng mãnh không kém các bài quyền nổi tiếng giang hồ như hổ quyền, ó trảo, sà quyền hay các loại quyền của nhiều môn phái lừng danh.

Tiếng la ó và vỗ tay vang lên khắp bốn phía của võ đài để tán thưởng cho Hai Nhượng đã trổ tài múa quyền. Đợi cho y trở về chỗ ngồi ông Tư Phụng mới cười nói với ông hội đồng.

- Thấy chú Hai Nhượng múa võ tôi mới hiểu ra câu Cao nhân tắc hữu cao

nhân trị . Cậu Bảy mà đi bài Kê Quyền thời chắc còn độc đáo hơn chú Hai...

Ông hội đồng cười gượng. Biết con hồng ai bằng cha. Ông hội đồng thừa biết đứa con thứ bảy của mình trời gà còn hồng chặt huống hồ gì múa võ, ngay cả những thế võ gà bới mèo quào. Bảo Cậu Bảy lên đài làm gà cục tác thời mất mặt bầu cua nhất là hư thể diện và tằm tiếng mà cả đời ông đã khó nhọc mới tạo ra được. Tuy nhiên nếu người nhà của cô dâu yêu cầu thời thật khó mà từ chối. Cậu Bảy phải thỏa mãn đòi hỏi của đàn gái thời mới có nhiều hi vọng lấy vợ kèm theo nhiều của hồi môn hấp dẫn.

Ông hội đồng thông thả nhắc chén trà lên nhấp ngụm nhỏ. Đó là thói quen của ông khi cần phải suy nghĩ để giải quyết chuyện khó khăn.

- Cám ơn chú Tư đã có ý tốt đối với thằng Bảy của tôi. Tuy nhiên múa may mấy thế võ gà thô thiển thì tôi hồng có cần tới thằng Bảy...

Trong gia đình thì cô Ba thân nhất với cậu Tư vì được cậu cưng chiều và nhất là tính tình của hai cậu cháu lại hợp nhau. Nghe cậu Tư đưa đẩy chuyện mời Cậu Bảy lên võ đài múa võ cô cũng đâm ra thắc mắc và tò mò. Sinh ra trong một dòng họ toàn dân biết võ, do đó cô cũng muốn có ông chồng, nếu tài không đủ sức đánh cọp vật trâu thời ít ra cũng biết vài thế đòn để bảo vệ cô khi có chuyện gì nguy hiểm hay bị người khác ăn hiếp. Liếc nhanh về phía bên phải nơi chỗ cậu Tư Phụng của mình ngồi, bắt gặp cái nháy mắt đầy ý nghĩa của cậu, Cô Ba hiểu ý bèn quay sang cười nói với Cậu Bảy.

- Anh Bảy lên đài đi anh Bảy... Em muốn thấy anh múa quyền cho mọi người lé mắt chơi...

Giọng oanh vàng của Cô Ba thổi thê bên tai mà Cậu Bảy nghe lại tháo mồ hôi hột và bần rùn tay chân tưởng như bị kinh phong giật. Thiên hạ lé mắt đầu

hống thấy chỉ thấy cậu bị lợi giò vì té trên sàn đài bóng loáng và trơn trượt như thoa mỡ bò.

- Lẹ lên anh Bảy của em... Anh mà múa bài võ gà là em ưng anh liền...

Tối nước này thời Cậu Bảy phải thượng đài dù biết múa quyền là từ bị thương cho tới chết. Nhưng người đẹp đã cạn lời thời nhảy vào lửa hay vào chỗ thập tử nhất sinh cậu cũng phải làm vì máu anh hùng rơm của cậu sôi lên sùng sục. Không nghĩ ngợi Cậu Bảy đứng dậy xin phép đi thay quần áo rồi sẽ thượng đài múa võ sau. Nhìn đứa con trai cứng chặm chạp bước từng bậc thang lên võ đài, ông hội đồng muốn rịn trong quần vì lo âu, hồi hộp và thương cho con trai. Ông biết sau cái màn múa võ sẽ có nhiều người bên phe đảng gái lên so tài với Cậu Bảy. Lúc đó cậu sẽ trở thành cái bao thịt người cho đảng gái dợt võ. Cậu sẽ bị các võ sĩ nặng kí lô của lò võ Châu Bình dần tả tơi như cái mền rách. Cậu sẽ mềm còn hơn chuối già chín mùi và bầm dập như xoài chín cây bị rụng.

Sau khi bước đủ 9 bậc thang Cậu Bảy đứng im trên sàn đài. Cô Ba chăm chú nhìn người chồng tương lai của mình. Lần đầu tiên cô mới thấy một võ sĩ ăn mặc mới lạ như cậu Bảy. Cậu mặc áo thun màu vàng, quần tà lỏn màu đỏ và mang giày ba ta trắng. Điều mà Cô Ba và mọi người chú ý là hai bàn tay của cậu được bọc cao su hay vải vóc gì đó khiến cho nó trở nên to lớn giống như quả phật thủ của người khổng lồ. Cái bàn tay to chân vằn này mà đấm một cái thôi cũng đủ vỡ mặt địch thủ rồi. Tuy không có bắp thịt nổi cuồn cuộn như Hai Nhường, Tám Thơm song thân hình của cậu cũng nở nang và rắn chắc vừa đủ để làm cho Cô Ba hài lòng. Cô hống thích dân vai u thịt bắp. Cô muốn chồng của cô phải là kẻ văn võ song toàn mà.

Ôm hai cánh tay có hai bàn tay khổng lồ thành một vòng tròn, Cậu Bảy khom người vái chào về hướng khán đài nơi chỗ hai đảng gái trai đang ngồi xong

cất giọng nghiêm trang.

- Kính thưa Ngài Hương Cả Cọp,

Kính thưa tía má vợ tương lai của tôi,

Kính thưa ba,

Kính thưa các ông, bác, cậu, dì, dượng, mợ...

Và cuối cùng kính thưa Cô Ba,

Vì phải đi học trên Sè Gòn nên tôi không có nhiều thời giờ ở cạnh ba và cũng là thầy của tôi để rèn luyện võ thuật. Tuy nhiên nhờ đi học trên Sè Gòn nên tôi mới có dịp may được mở rộng tầm mắt, thấy, biết và học hỏi thêm nhiều thứ võ mới lạ như võ Muay của Xiêm La, quyền Ảng Lê của Anh Quốc, cú đá Savate của Tây, judo của Nhật Bản hoặc Sambo của Nga...

Thiên hạ lặng thinh khi nghe Cậu Bảy nói vì thật ra chưa có ai, kể cả ông Hương Cả Cọp được nghe nói tới các thứ võ lạ đời đó. Và lại khi nói Cậu Bảy còn pha vào tiếng Ảng Lê, tiếng Pháp, tiếng Nhật và tiếng Nga khiến cho thiên hạ ngơ ngác chẳng hiểu mô tê ất giáp gì hết. Ngay cả Cô Ba, người hay chữ nhất bên đàn gái còn ngẩn ngơ thời đầu có ai dám lên tiếng chỉ trích hay phê bình.

- Võ thuật là cái gì cao siêu và mênh mông như trời biển mà sức một người như tôi không thể hiểu biết hết được...

Hương Cả Cọp gật gù cười. Ông công nhận cái này thời Cậu Bảy nói đúng. Ngoài ra cậu cũng tỏ sự khiêm nhường của mình khi không dám nhận mình có tài hơn người khác.

- Dù chuyên tâm học chữ song tôi cũng không hề sao lãng việc rèn luyện võ nghệ. Ba của tôi thường nói câu Một trí óc minh mẫn chỉ có trong một thể chất cường tráng . Theo trào lưu đổi mới nên ngoài việc luyện võ ta tôi còn

học thêm chút ít quyền anh. Đây là thứ quyền thuật mà người ta thường diễn tả bằng câu quick strike & hard hit ...

- Cậu Bảy nói cái gì vậy con?

Ông Hai Lân lên tiếng hỏi con gái của mình. Cô Ba ú ớ hồng biết trả lời ra sao vì cô học tiếng tây mà Cậu Bảy xõ tiếng Ăng Lê thời cô cũng ngọng luôn.

- Dạ... dạ... Con... Thừa ba con hồng biết...

Mặt Cô Ba hồng lên vì thẹn khi không biết người chồng tương lai của mình nói cái gì. Hồng sao. Vợ mà kém chồng thời càng tốt chứ sao. Điều này cho thấy sức hiểu biết sâu rộng của Cậu Bảy. Có lẽ cũng biết thiên hạ mù tịt về điều mình đã nói nên cậu lên tiếng giải thích.

- Dạ tôi nói tiếng Ăng Lê chắc quý vị hồng hiểu. Vì vậy tôi tạm dịch là nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân . Để chứng tỏ cho cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân này tôi kính mời quý vị, bất cứ ai trong quý vị lên đài thưởng thức cú đấm của tôi...

Ông hội đồng thiếu điều té xỉu khi nghe con trai cưng lên tiếng thách thức anh hùng làng Châu Bình. Ông biết nếu có ai thượng đài là ông sẽ phải tốn rất nhiều tiền để điều trị thương tích và tẩm bổ cho thẳng con trai kiêu ngạo dám coi anh hùng của phe đảng gái nhỏ bằng hạt tiêu. Tuy nhiên phe Châu Bình vẫn nín thinh vì hai lẽ. Họ chờ Hương Cả Cọp lên tiếng. Sau nữa họ cũng hơi ớn ớn vì cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân của thứ quyền anh mà Cậu Bảy vừa giới thiệu.

- Có tôi... Để tôi lên đấu với Cậu Bảy...

Liên theo câu nói trên một người vạch đám đông bước từng bước lên đài. Hương Cả Cọp chăm chú nhìn. Ông Hai Lân cau mày. Còn ông Ba Qui và Tư Phụng liếc nhau. Ngay cả ông hội đồng cũng chú mục vào thanh niên lạ đang

bước tới bậc thang cuối cùng. Ông ngờ ngợ và sớm nhận ra bản lĩnh của người lạ xuyên qua bước chân nhẹ mà nhanh, trầm ổn và vững vàng. Nó chứng tỏ một công phu rèn luyện dưới sự chỉ dạy của một danh sư.

Đứng đối diện với Cậu Bảy, thanh niên lạ ôm quyền thi lễ rồi hướng về khán đài chính, cậu ta cao giọng.

- Kính thưa ông hương cả... Kính thưa ông hội đồng... Kính thưa quý vị anh hào của hai họ gái trai... Dù hồng có bà con thân thuộc với hai họ song vì tính háo võ nên tôi lặn lội tới đây để chứng kiến cuộc đã lời đài mà tôi biết rất hào hứng và sôi nổi. Nay nghe Cậu Bảy thách thức tôi cũng gồng mình lên đây thử cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ nghìn cân của Cậu Bảy...

Tư Phụng quay qua hỏi nhỏ Ba Qui.

- Anh ba biết hắc là ai?

Ba Qui nhẹ lắc đầu. Lâu lắm rồi từ khi lập gia đình ông không còn dịp đi đây đi đó nữa nên không biết mặt mũi thanh niên này. Với lại người lạ chưa xưng tên và trổ tài nên khó mà đoán ra hắc là ai.

- Hắc chưa xưng tên và lộ ngón nghề thì mình khó mà biết hắc...

Ba Qui nói nhỏ. Mọi người cũng nghĩ như ông ta. Họ còn đang bàn tán thời giọng nói chắc nịch của người lạ vang trên đài.

- Kính thưa chư vị. Chín Cụt tôi hân hạnh được hầu vài thế quyền Ấng Lê của Cậu Bảy...

- Trời...

- Tiêu Cậu Bảy rồi...

- Tía má ơi...

- Kỳ này chắc Cậu Bảy dập mặt...

- Điều này thì Cậu Bảy chắc nắm nhà thương lâu à ghen...

Người người buột miệng la khi nghe thanh niên tự xưng danh tánh. Chín Cụt Tay mà có người còn gọi Chín Cụt, là tay võ danh lừng tám chín quận, hai mươi mấy tổng của tỉnh Bến Tre. Không những thế cái danh Chín Cụt còn lan ra các vùng lân cận như Vĩnh Long, Định Tường, Trà Vinh, Sa Đéc, Long Xuyên và Châu Đốc nữa. Chín Cụt từng đụng với các võ sĩ của Miên chuyên đánh võ bùa. Cha mẹ sinh ra chỉ có một tay nhưng có tật thời có tài. Mà tài của Chín Cụt Tay đây là tài múa võ. Khúc tay cụt tới cùi chỏ của Chín Cụt, xuyên qua công phu bí truyền trở thành một thứ vũ khí giết người khủng khiếp. Đối thủ nào không biết sẽ chết vì cú đánh bằng khúc tay cụt của y. Người nào khinh thường y là kẻ tàn phế mà không phòng bị thời sẽ chết không kịp ngáp bởi đòn đánh quái đản và tối độc của Chín Cụt. Xui xẻo cho Cậu Bảy là Chín Cụt Tay lại hiện diện ở đây. Dù có thứ quyền Ảng Lê nhanh hơn điện chớp và nặng tựa ngàn cân, cậu cũng khó mà chống trả lại với một võ sĩ tăm tiếng mà bản lĩnh cao hơn cậu mấy bậc. Ngay cả Hương Cả Cọp, ông hội đồng, ông Hai Lân, Ba Qui, Tư Phụng, Tám Thơm và Hai Nhường còn ớn chựa Chín Cụt mà. Đụng với y thời Cậu Bảy, nếu không sút tay, gãy gọng, lỏng bù lon thời cũng bầm dập thân thể.

- À anh Chín... Tôi nghe danh anh đã lâu mà chưa có dịp thử tài. Mời anh ra đòn...

Ai ai cũng đều kinh ngạc vì giọng nói bình tĩnh và thản nhiên của Cậu Bảy. Chắc cậu chưa biết Chín Cụt là ai. Hoặc giả cậu tự tin vào thứ quyền thuật mới mẻ của mình có thể đánh bể mặt tay quyền hạng nhất tỉnh Bến Tre. Ai ai cũng đều im lìm nhìn lên đài khi hai võ sĩ ghìm nhau. Bái tổ xong Chín Cụt đạp tấn.

- Y thật danh bất hư truyền...

Hương Cả Cọp quay qua nói với ông hội đồng. Hai vị võ sư đều nhận ra bản lĩnh trùm đời của Chín Cụt xuyên qua thể đứng tấn. Hai bàn chân của y bám trên sàn đài bóng loáng chặt cứng năm ba người xô hồng nhúc nhích. Cánh tay mặt, cánh tay duy nhất buông xuôi xuống bên hông, y nhắm mắt an thần định khí, lấy tịnh chế lại cái động vì lúc đó Cậu Bảy đang bắt đầu di chuyển. Hoàn toàn khác với đối thủ, hai chân của Cậu Bảy không ở yên một chỗ. Lúc vươn mình lên cao, khi trầm thân xuống thấp, lúc xoay bên trái, khi quay qua phải; cậu nhảy choai choai như khi và thỉnh thoảng lại cung tay dấm gió một đòn vào mặt đối thủ. Cậu dấm mạnh tới độ tay quyền phát ra âm thanh chói tai người nghe. Đúng là cú dấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân. Tám Thơm lên tiếng khen.

- Cha... Tôi coi bộ ngoài thứ quyền Ảng Lê, Ảng Táo cậu Bảy còn biết hầu quyền nữa...

- Cái này giống Khi Quyền hơn...

Ông Tư Phụng đùa một câu. Ông hội đồng khoái chí mỉm cười vuốt râu ngời rung đùi khi nghe bên đàn gái khen Cậu Bảy. Như vậy thời chắc mẩm là cậu được vợ rồi. Chỉ cầu làm sao cậu thủ huê với Chín Cụt thời coi như cậu thắng cuộc bởi vì ít có người đụng với hăn mà sống sót chứ đừng nói thủ huê.

- Rét... Bịch...

Người người của cả hai phe đàn gái và đàn trai, từ Hương Cả Cọp và ông hội đồng trở xuống đều đứng bật dậy khi thấy tận mắt cảnh tượng trên võ đài. Không biết Cậu Bảy ra tay lúc nào và bằng cách gì mà họ chỉ thấy Chín Cụt Tay té nằm dài trên sàn đài. Y nằm im không cục cựa vì bị trúng cú dấm của Cậu Bảy, đúng như lời rêu rao, nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân. Dĩ nhiên cú dấm phải nhanh hơn điện chớp mới làm cho Chín Cụt không né

tránh được. Cú đấm phải nặng tợ ngàn cân thời mới đấm gục tay quyền lừng danh tứ xứ chứ. Ông Hai Lân, Ba Qui và Tư Phụng nhìn nhau. Dù còn nhiều nghi vấn song họ không thể nào chối cãi được sự kiện sờ sờ ra trước mắt. Riêng ông hội đồng đưa tay vuốt râu cười khoái trá. Cũng như nhiều người, dù có nhiều thắc mắc song ông vui mừng chấp nhận kết quả rất đẹp mà con trai cưng vừa đạt được.

Chừng phút sau Chín Cụt Tay lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác nhìn mọi người. Không nói tiếng nào y hấp tấp rời võ đài rồi biến mất trong bóng tối. Tiếng vỗ tay hoan hô kẻ chiến thắng vang lên mới đầu còn rời rạc sau từ từ vang dậy khắp nơi. Tuy nhiên chỉ có Cô Ba ngồi im lặng. Không ai biết là cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân mà Cậu Bảy vừa tung ra để đánh ngã Chín Cụt Tay còn có tác dụng quan trọng hơn. Cú đấm direct của cậu đã đấm trúng ngay trái tim của Cô Ba, khiến cho cô ngồi ngẩn ngơ như mất hồn. Đôi mắt mơ huyền mờ của cô nhìn hình ảnh hào hùng của Cậu Bảy đang đứng hiên ngang trên võ đài mà nghe trái tim mình thổn thức.

- Cậu Bảy xứng đáng làm chồng con Ba...

Câu nói của Hương Cả Cọp như là một xác nhận vai vế của Cậu Bảy trong dòng họ Lê. Sáu tháng sau Cô Ba lên xe hoa về nhà chồng. Trong đêm động phòng hoa chúc, Cậu Bảy mới thổ lộ một bí mật mà nghe xong Cô Ba lại cười hắc hắc vì phục ông chồng của mình mưu kế hống thua gì Tào Tháo. Biết thế nào cũng phải trở tài múa võ nên Cậu Bảy bèn mánh mung. Cậu phải trả cho Chín Cụt Tay tờ giấy bộ lư thời y mới chịu đưa mặt ra cho cậu đấm rồi y làm bộ ngất xỉu để cậu thành kẻ chiến thắng trong mắt của người đẹp Châu Bình. Sau này khi lớn lên, nghe kể lại đầu đuôi câu chuyện Cô Ba lấy chồng, Sáu thầm cảm ơn Cậu Bảy. Nếu cậu mà hống biết mánh mung thời chắc giờ này nó còn là cái gì bay lơ lửng trong không khí.

Thuở mà Sáu còn bú sữa mẹ thời chuyện đàn ông có năm bà vợ, bảy cô bồ không phải là chuyện lạ lùng. Hồi nhỏ nó đã được bà Ngoại kể cho nghe ông Ngoại có nhiều vợ lắm. Có lẽ vì vậy mà ông chết sớm. Cũng giống như mấy ông vua. Có ông nào thọ quá sáu mươi đâu. Ông ngoại lấy vợ lúc ông đâu mới mười tám, mười chín gì đó. Bà vợ này lại qua đời mà không có con cái. Còn trẻ nên ông ngoại đâu có chịu được cảnh phòng không gối chiếu. Và lại ông cần có con trai để nối dõi tông đường, lý do rất chính đáng để ông cưới thêm bà vợ chính nữa. Đây là bà ngoại của Sáu. Vợ chính đây có nghĩa là do cha mẹ cưới hỏi làng hoàng và được họ hàng làng xóm nhìn nhận. Còn chuyện ông có bồ bịch, quen biết, tăng tịu thời họa may trời mới biết. Con nhà giàu, không cần phải làm lụng nên tối ngày ông nhõng nhõng đi o gái. Vì vậy mà ông có vợ lẻ, vợ bé, vợ nhỏ, vợ mọn khắp đâu trên xóm dưới. Theo lời bà ngoại kể thời Sáu có bà ngoại trên bà ngoại dưới, ngoại trong ngoại ngoài; ngoại đông tây, ngoại nam bắc; ngoại xa ngoại gần; ngoại gần gần ngoại xa xa... Đó là những người có con cái, được ông ngoại nhìn nhận và cấp dưỡng. Ôi thôi nghe mà phát mệt. Còn đi thăm thời rá cả giò, xum đầu gối luôn. Sau này khi lớn lên Sáu tự hỏi tại sao ông ngoại lại chịu đựng được với bao nhiêu bà vợ. Người ta bị một bà vợ hành đã điên cái đầu và tả tơi như cái mền rách rồi. Chắc ông ngoại có bí quyết gì để đối phó với mấy bà. Nó chỉ tiếc là ông ngoại mất sớm nên nó hông có dịp để hỏi cái bí quyết đặc biệt của ông. Cũng vì ông ngoại có nhiều vợ nên Má của Sáu có nhiều anh chị em cùng cha khác mẹ. Riêng chị em ruột thời có một người. Đó là cậu năm. Mấy người kia không nghe nhắc nhở. Chắc chết lúc còn nhỏ. Má nó thứ ba nên họ hàng và những người quen biết đều gọi là Cô Ba. Đối với Sáu, từ lúc nhỏ cho tới bây giờ, hình ảnh của Má vẫn là hình ảnh một người đàn bà đẹp nhất trong tâm tưởng. Bà sinh ra trong một gia đình giàu có. Sáu không biết ông cố, ông ngoại mình giàu sang ra sao nhưng dựa vào những gì còn sót lại, sau

này khi lớn lên nó biết má nó may mắn được sinh ra trong một gia đình giàu có. Sự giàu có này tàn lụn dần vì chiến tranh và cũng vì con cái. Nền nhà làm bằng đá xanh, rộng như cái sân banh. Phía trước có một cái ao thật lớn. Còn hai sân trước và sau rộng mênh mông mà bà ngoại kể là dùng để phơi dứa. Căn nhà tuy cũ và đã được cất đi cất lại hai ba lần vẫn còn rộng thênh thang mà Sáu và lũ bạn cùng xóm hay chơi trốn kiếm. Mấy cây cột nhà bằng gỗ cẩm xe đen thùi lùì, cao và lớn mà hai đứa con nít như nó nổi tay nhau vẫn ôm không hết. Đồ đạc trong nhà, từ chiếc bàn thờ tổ tiên, bộ trường kỷ và bàn ghế đều làm gỗ cẩm xe và khảm xa cừ. Sáu và Sơn thường hay dùng dao gờ mấy miếng xa cừ ở các cánh cửa ra để làm trò chơi mà không biết giá trị của nó. Hai đứa hoàn toàn không biết những thứ đó là đồ cổ hiếm quý còn hơn vàng bạc hoặc kim cương. Đây là antique thiệt chứ không phải thứ dỏm mà các tiệm ở Hoa Kỳ thường hay quảng cáo để dụ những khách hàng ngây thơ và khờ khạo. Được sinh ra và lớn lên trong gia đình giàu có lẫn quyền thế, dĩ nhiên Cô Ba có đời sống sung sướng về vật chất lẫn tinh thần. Ba của cô mượn thầy về dạy chữ cho hai đứa con cưng tại nhà. Rồi sau đó cô và em trai được cho đi học tiếng Tây với một ông thầy tại quận Giồng Trôm. Từ làng ra quận xa mười mấy cây số nên hai chị em được đưa đi học bằng xe ngựa. Thuở đó mà có người đánh xe ngựa đi học thời không khác gì bây giờ đi học bằng xe limo có tài xế đón đưa. Sáu không biết má của mình học hành có đỗ đạt hoặc có bằng cấp gì. Có lẽ bà không cần vì gia sản của ông cha để lại đủ cho bà sống sung sướng mà không cần làm lụng gì hết. Càng lớn lên Cô Ba càng xinh đẹp và nết na hiền thực. Dĩ nhiên là cha mẹ của cô phải tính tới chuyện hôn nhân. Nói tới chuyện gã chồng cho con gái là phải nói tới chuyện môn đăng hộ đối. Ông nội là hương cả thời Cô Ba phải có chồng là con của ông hội đồng. Mai tới mỗi đưa và ông hương cả làng Châu Bình nhằm ông con rể tương lai của mình là Cậu Bảy của ông hội đồng làng Lương Quới. Theo lời của bà mai thời Cậu Bảy học thức đầy mình. Cái này thời bà mai hơi

dóc một chút. Cậu học trường tây ở Sè Gòn mà lì. Cậu nói tiếng tây giòn hơn pháo nổ và giỏi hơn tiếng quốc ngữ. Chỉ nội cái mác học trường tây cũng đủ môn đăng hộ đối với Cô Ba rồi. Hương cả giàu có thời hội đồng cũng đâu có kém. Vườn tược năm bảy trăm mẫu. Nhà cửa mấy chục căn. Lúa mấy chục bồ. Còn kẻ hầu người làm công nhiều hơn con cái. Thế là qua bao lần dò hỏi, dò dẫm, so đo hai bên đồng ý cho lần gặp gỡ đầu tiên. Cái lễ coi mắt hay nói cho sang hơn là vấn danh này có ba mục đích. Thứ nhất là cho hai trẻ biết mặt nhau. Cô Ba sẽ có dịp nhìn mặt Cậu Bảy, người chồng tương lai của cô để biết ông ta có cái mác trí thức của dân học trường tây hay là cậu thanh niên miệt vườn chuyên nghe hát bộ, cải lương với vượn cổ. Còn Cậu Bảy cũng háo hức muốn nhìn ngắm cái dung nhan yếu điệu của cô con gái nổi tiếng nhất làng Châu Bình. Cậu muốn biết cô có phải là gái tân thời, kẻ chân mày, thoa môi son, muốn biết cô có thoa phấn để che giấu tàn nhang, mụn trên mặt không. Lỡ cô mặt rỗ, sứt môi thì chết một đời trai trẻ của cậu. Lý do nữa cũng không kém phần quan trọng là để hai bên nhà gái trai khoe sự giàu có và sang trọng của mình. Ông cố của Sáu hay là ông Hương Cả Cọp đã bỏ tiền đúc cây cầu bắc qua con rạch trước nhà để đón đàn trai. Đúng ngày mùng 3 tết ông bà hội đồng cùng với gia đình, dòng họ sẽ xuống Châu Bình coi mắt Cô Ba. Cái tết này sẽ là cái tết nổi đình đám nhất. Người nhà của ông hương cả lo mổ heo, giết gà vịt, vớt tôm cá nuôi dưới hồ lên. Ông hương cả còn sai đầy tớ đi mua con bê về làm món bê thui đãi khách quý. Hải sản từ Bình Đại đưa qua. Đồ biển từ Ba Tri đem lên. Tuy nhiên tất cả những thứ đó thiếu hấp dẫn nếu không có thêm mục biểu diễn võ nghệ vì hai bên đàn trai và đàn gái đều nổi tiếng giỏi võ. Là hậu duệ của Bế Khôi, với lại cái danh Hương Cả Cọp không phải tự nhiên mà có được nghe bà con cô bác. Còn ông hội đồng cũng là dân võ nghệ đây mình. Võ Bình Định mà. Thứ võ từng đánh Xiêm, rượt Tàu, đuổi Nguyễn Ánh chạy sút quần thời nhất định đâu có chịu thua võ nghệ của Bế Khôi. Đích thân ông Hương Cả Cọp đứng chỉ huy lập võ đài.

Bốn cây cột của võ đài đều làm bằng thân cây dừa lão cứng đĩnh đóng phải queo. Nó được bào dũa, đẽo gọt đánh vệt ni bóng loáng. Sàn đài làm bằng gỗ cặm xe, bề ngang 9 thước vuông vức vì được án theo cữu cung, bát quái hay ngũ hành tiêu tởm gì đó. Đúng 12 giờ trưa, giờ hoàng đạo, xe của ông hội đồng ngừng trước cửa nhà của ông hương cả. Còn gì sang trọng hơn khi đi coi mắt cô dâu tương lai bằng xe hơi, dù là xe hơi mượn hoặc mượn của người quen ở trên tỉnh. Cậu Bảy diện đồ tây, thắt cà la quách đằng hoàng khiến cho ai cũng trầm trồ khen cậu đẹp trai và hào hoa phong nhã. Hương Cả Cọp mừng thầm khi thấy cậu cháu rể cũng sạch nước rửa, hồng có đui què hay mắt lé hoặc chân đi chữ bát. Còn ông Hai Lân, tía của Cô Ba, cũng hãnh diện vì cậu con rể tương lai. Tướng cậu bảnh bao, không nằm trong ngũ đoan, không bị lọt vào trong câu đừng chơi với thằng lé, đừng ghé nhà thằng lùn, đừng hùn với thằng mập ú... . Gặp bất cứ ai bà con họ hàng bên đằng gái cậu bắt tay, búa xua (bon jour) , xõ tiếng Tây rôm rốp khiến phe đằng gái phục lẫn mặc dù họ không hiểu cậu nói cái gì ngay cả câu Quít sơ măng bông sen . Sau cái màn giới thiệu dài cả cây số là màn trà nước giải lao. Nước dừa xiêm chánh gốc Châu Bình, tươi mát ngọt ngào vì mới hái từ trên cây xuống. Lễ ra mắt hay là lễ vấn danh được tiến hành đúng theo thủ tục. Sau đó Cô Ba được đưa ra trình diện với đằng trai. Khởi nói. Bên đằng trai ai cũng khen Cô Ba đẹp, nét na, hiền hậu. Còn Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan người đẹp, đẹp thiệt chứ hồng có sứt môi hay mặt gà mỗ. Người ta thì nhau khen tặng và chúc tụng. Họ quên mất một điểm quan trọng. Cô Ba với Cậu Bảy cộng lại thành 10, mà theo cách đánh bài cào thì bù trất. Hồng có may mắn. Vì vậy mà sau này dù thành vợ chồng, tình duyên của họ có chút ít trắc trở. Tuy nhiên chuyện đó thuộc về tương lai sau khi Sáu ra đời. Mới có 7 giờ tối mà sân nhà của ông hương cả sáng rực ánh đèn măng xông với ánh đuốc cháy bập bùng nơi sân trước. Người ngồi chật ních bốn khán đài đông tây nam bắc bao quanh võ đài. Khán đài nam là khán đài chính dành riêng cho gia đình

của hai bên đàn ông trai và đàn ông gái. Hai dãy bàn dài được đặt cách nhau. Một dãy dành riêng cho mấy bà còn một dãy dành cho mấy ông. Có con học trường tây nên hai bên không câu nệ hoặc tuân theo các cổ tục phiền phức vì vậy mà cô Ba cũng được ngồi ăn uống. Chắc đàn ông muốn cho Cậu Bảy tha hồ chiêm ngưỡng dung nhan của Cô Ba nên cố tình đặt họ ngồi gần và đối diện với nhau. Cậu Bảy học trường tây ở trên Sè Gòn, còn Cô Ba cũng được cha mẹ cho đi học tiếng Pháp nên gặp nhau nói toàn tiếng Phú Lang Sa. Chắc có lẽ vì muốn khoe tài và thổ lộ tâm tình riêng tư nên họ không nói tiếng Việt. Mọi người ăn nhậu, cười đùa một cách vui vẻ và thân thiện. Tuy nhiên điều mà mọi người mong đợi chính là màn múa lân cho tết và sau đó là cuộc biểu diễn võ nghệ hay đấu võ đài xảy ra đúng 8 giờ tối. Mặc cho thiên hạ vui say, ông hội đồng làng Lương Quới im lìm suy tính. Ngoài mục đích đi cưới vợ cho con trai của mình ông lại có thêm ý định thâm kín và riêng tư khác. Từ lâu ông nghe anh em trong làng võ ca ngợi ông Hương Cả Cọp về bài quyền bí hiểm từng đánh bại hàng chục con cọp. Nghe thời nghe song ông chưa từng thấy tận mắt. Cũng là tay có võ gia truyền do đó ông muốn thử cho biết, nhất là muốn đánh bại ông hương cả cọp để thỏa mãn tự ái của mình. Đánh bại tay giỏi võ nhất làng Châu Bình là danh tiếng ông sẽ nổi như cồn. Do đó ông mang theo ba người học trò xuất sắc nhất của mình. Cha làm thầy con bán sách. Ông là tay giỏi võ mà đám con ông toàn thư sinh trói gà hổng chặt. Đám con trai của ông đều chuộng văn hơn võ bởi vì phải biết chữ mới làm quan lớn được nhất là chữ Tây hay chữ Ảng Lê. Từ ngàn xưa cho tới nay kẻ học thức lúc nào cũng chỉ huy dân võ biên. Bây giờ là thời đại của máy bay, tàu chiến, súng cà nông chứ không phải là thời của đao kiếm hoặc tầm vông vạc nhọn. Súng bắn cái thùng chết năm bảy người trong khi võ nghệ đánh cả buổi mới giết được một thằng. Một quá. Mọi tay chân quá. 8 giờ tối. Ông Hương Cả Cọp lấy mắt ra hiệu cho Tám Thơm, vị đệ tử thân tín của mình. Ông này là người lãnh trọng trách điều khiển cuộc biểu diễn võ thuật

và đá lôi đài nếu có. Dĩ nhiên Tám Thơm cũng là người thượng đài để trở tài trước nhất. Ngồi yên trên ghế, ông hội đồng chăm chú nhìn từng bước chân của vị môn sinh đặc ý nhất của ông hương cả làng Châu Bình. Người ta nói muốn biết bản lĩnh của đối thủ cứ nhìn bước chân. Võ sĩ nào cũng phải đứng mới luyện võ được. Đâu có võ sĩ nào nằm để đấu võ trừ khi đấu võ với đàn bà con gái. Do đó bước chân là điểm chính để tỏ lộ công phu khổ luyện. Bước chân nhặt khoan, đều đặn, vững vàng tỏ lộ tâm bình, thần định và khí hòa, yếu tố quan trọng nhất của võ nghệ. Hơi thở gắn liền với đời sống con người và võ sĩ cũng vậy. Thở sâu, dài, đều đặn và liên tục chứng tỏ một sức lực vô hình tiềm tàng trong cơ thể. Thở như bò rống hoặc yếu ớt như mắc bệnh lao thời đối thủ xô nhẹ mình cũng té rồi. Tám Thơm thừa biết toàn thể mọi người nhất là phe của ông hội đồng đều chú mục vào từng động tác của mình. Do đó ông ta rất thận trọng khi đi đứng. Nhất định không làm mất mặt làng võ Châu Bình, nói riêng và Ba Châu nói chung. Phải mất mười phút ông ta mới đi hết 9 bậc thang và cuối cùng đứng trên sàn đài bóng loáng. Bàn tay bên trái nằm lại, bàn tay bên phải mở rộng ra ôm lấy bàn tay trái, hai ngón tay cái của hai bàn tay nằm chồng lên nhau, Tám Thơm ôm quyền bái tổ cùng thầy và khách. Ông hội đồng làng Lương Quới cau mày khi thấy Tám Thơm bái tổ. Ông sớm nhận ra thứ quyền thuật quái đản của Hương Cả Cọp. Trước khi dẫn con đi coi mắt vợ, ông đã bí mật tìm hiểu về võ nghệ của phe Châu Bình. Xuyên qua cuộc dò hỏi ông được biết, Hương Cả Cọp là hậu duệ của một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ phiêu bạt từ đảng ngoài vào tận đảng trong. Lê Văn Khôi. Trước khi được Lê Văn Duyệt nhận làm con nuôi, Khôi từng là nhân vật giang hồ lạng bạt khắp vùng lục tỉnh và luôn cả ba xứ Ai Lao, Cao Miên và Xiêm La. Không ai biết Khôi thụ nghiệp từ kỳ nhân dị sĩ nào, nhưng bằng quyền thuật quái đản, Khôi nổi danh tay không đánh chết cọp. Từ đó quyền thuật của Lê Văn Khôi được giang hồ xưng tụng là quyền đánh cọp. Sau vụ chống lại với Nguyễn triều, con cháu của Lê Văn Khôi bị

bắt và bị hành hình. Biết điều đó nên Lê Văn Khôi đã ra lệnh cho đưa con út bỏ thành Gia Định đi về miệt lục tỉnh mai danh ẩn tích. Người con út cùng gia tiểu trôi dạt khắp nơi. Trải qua mấy đời trốn tránh, cuối cùng con cháu của ông ta định cư tại làng Châu Bình và Hương Cả Cọp chính là hậu duệ của Lê Văn Khôi. Tràng pháo tay nổi lên cùng với tiếng hò la của dân làng khi thấy Tám Thơm xoạc chân đứng tấn. Chỉ bằng thế tấn, vị học trò tâm đắc của Hương Cả Cọp tỏ lộ một công phu khổ luyện vượt bậc. Đấm hồng có nhúc nhích, đá hồng có rung và xô hồng ngã là ba tính chất đặc thù trong thuật múa quyền đánh cọp của dòng họ Lê. Hai chân dịch ra bằng với khoảng cách của vai và bám cứng trên mặt sàn gỗ cặm xe bóng loáng; tay mặt nắm lại thành quyền án nơi bụng còn tay trái mở ra như vuốt cọp, Tám Thơm phô diễn phần đầu tiên trong bài quyền đánh cọp bao gồm hai tuyệt kỹ là hổ quyền và hổ trảo. Muốn đánh chết cọp, người ta phải biết cọp múa võ như thế nào rồi từ đó tìm ra những đòn khắc kỵ để trừ diệt. Công phu đánh cọp của Lê Văn Khôi gồm có hai phần thượng và hạ. Phần thượng là hổ quyền và hổ trảo. Chỉ bằng hai tuyệt kỹ này thôi Văn Khôi thừa sức dương danh trong giới giang hồ. Tuy nhiên phần hạ, hay là những ngón đòn khắc kỵ với của hổ quyền và hổ trảo mới làm cho Lê Văn Khôi vang danh bốn nước Việt, Miên, Xiêm Lào là kẻ tay không đánh chết cọp. Ngồi im trên ghế, ông hội đồng làng Lương Quới nhìn Tám Thơm trở tài giây lát mới quay qua kính cẩn nói với Hương Cả Cọp. - Được thấy đồ đệ của bác phô diễn quyền thuật tôi mới biết bác không hổ danh tay không đánh cọp... Ông hội đồng nói bằng giọng lễ độ và thành thật vì sui gia của ông là con của Hương Cả Cọp. Cười khà khà, tay vuốt chòm râu bạc, ông hương cả nói lớn. - Ông hội đồng quá khiêm nhường. Tôi và toàn thể dân Châu Bình nóng lòng chờ đợi được thấy võ Bình Định của ông hội đồng... Ông hội đồng Lương Quới quay qua nhìn Hương Cả Cọp dăm dăm vì bất ngờ và ngạc nhiên. Đưa chén trà nóng lên nhấp ngụm nhỏ, ông hương cả hăng giọng tiếp. - Có gì lạ đâu... Võ Bình Định hay võ

Tây Sơn thời danh lừng tứ xứ cũng như võ đánh cọp của Bế Khôi chúng tôi... Ông hội đồng gật gù mỉm cười. Cuối cùng thời hai dòng họ Lê Nguyễn cũng gặp nhau. Cả hai đều có chung một điểm trong lịch sử. Chống lại triều Nguyễn. Nếu Tây Sơn từng một thời giật xụp ngai vàng của chúa Nguyễn thời Lê Văn Khôi chỉ vì lòng hào hiệp mà đứng lên chống lại triều đại phong kiến do Nguyễn Ánh tạo lập. Truyền nhân của hai phái võ gặp nhau ngày hôm nay để biết ai tài hơn ai. - Theo chỗ tôi được biết thời võ nghệ của ông hội đồng phải xuất phát từ ông hai... Ông hội đồng đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác khi nghe ông hương cả tiết lộ cái bí mật về thân thế của mình. Ông hai hay là ông Lữ, tức Nguyễn Lữ, một trong Tây Sơn Tam Kiệt. Dù không lừng danh bằng ông anh Nguyễn Nhạc và em trai Nguyễn Huệ song Nguyễn Lữ nổi tiếng giang hồ qua bài Hùng Kê Quyền còn được lưu truyền cho tới ngày hôm nay. - Ông hội đồng đừng lo ngại. Thời này quyền hành của triều đình Huế hết rồi... Đám con cháu của Nguyễn Ánh chỉ biết ăn chơi và hưởng thụ. Cái ngai vàng mà họ ngồi đã mục nát và sắp xụp rồi... - Ông hương cả dạy chí phải... Tôi xin phép ông cho học trò múa may vài đường võ gà... Ngồi nghe lời đối đáp giữa cha mình và ông hội đồng, ông ngoại của Sáu hay là ông Hai Lân chợt ứng tiếng. - Tôi đang chờ được thấy bài quyền gia truyền của Tây Sơn... Ông hội đồng lắc đầu cười khà tợp ngậm nước trà. - Không dám đâu... Tôi chỉ sợ làm cho ông hương cả và anh hai thất vọng. Võ gà của tôi không thuần túy là võ gà Bình Định mà là võ gà Bến Tre... Đang ngồi cạnh cha nghe ông hội đồng nói, Tư Phụng cười ha hả xen vào câu chuyện. - Xin phép ba và các huynh trưởng cho tôi được góp lời. Tôi nóng lòng được mục kích môn võ gà bí truyền của ông hội đồng. Tôi nghe bè bạn khen nức khen nở về cú đá bể bầu điều trong Kê Cước của ông hội đồng lâu rồi... Ông Tư hay Tư Phụng, là con út của Hương Cả Cọp. Chưa chịu lập gia đình vì đam mê võ nghệ và lang bạt giang hồ, ông Phụng sớm trở thành một võ sĩ tầm tiếng. Là con út, được cha truyền thụ hết sở học bình sanh, ông

Phụng là tay võ giỏi nhất dòng họ Lê. Tộp ngậm rượu để Tư Phụng chặt lưỡi nói băng quơ. - Chà tôi thật hân hạnh được thấy Cậu Bảy trổ tài... Ông hội đồng làm thỉnh. Ông biết đứa con thứ bảy của ông toàn là thư sinh mặt trắng, đàn bà đấm cũng ngã thời múa võ chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Tuy nhiên đàn gái yêu cầu thời khó mà từ chối được. Thấy ông hội đồng làm thỉnh không trả lời con trai út của mình, Hương Cả Cọp vuốt râu cười khà. - Tôi cũng muốn thấy Cậu Bảy trổ tài múa võ gà... Chắc Cậu Bảy cũng có vài miếng võ phòng thân để khỏi sợ vợ bắt nạt... Tới đây thời ông hội đồng phải lên tiếng. - Dạ... Ông hương cả nói nhằm ý tôi. Dù cho nó đi học trường tây song hồi nhỏ tôi cũng dạy cho nó biết múa quyền để sau này khỏi sợ Cô Ba ăn hiếp... Mọi người cười ồ khi nghe câu nói bông đùa của ông hội đồng. Cũng nhờ câu nói đùa đó mà không khí trở nên dễ thở hơn. Hai bên tạm quên chuyện đưa Cậu Bảy trổ tài để chăm chú vào Tám Thơm đang đi gần hết bài quyền đánh cọp nổi danh giang hồ của Bế Khôi. Đây là phần hạ gồm có những đòn đánh bí truyền mang tính chất khắc kỵ với hổ quyền. Cũng nhờ vào các đòn thế khắc kỵ này mà Bế Khôi mới đủ sức đánh chết cọp được. Đó là các thế bắt tay cọp, bẻ chân cọp, nhổ râu cọp, móc mắt cọp, vuốt đuôi cọp hoặc đánh vào hạ bộ của ông ba mươi. Dù mạnh cỡ nào mà bị đá vào cái đùm lòng thông này thời cọp cũng phải lăn đùng ra đất. Thiên hạ vỗ tay rần rần khi Tám Thơm ôm quyền bái tổ sau khi đi dứt bài quyền đánh cọp lừng danh. Bây giờ tới phiên phe đàn trai trổ tài. Người được ông hội đồng cho phép chính là Hai Nhường, đệ tử trẻ tuổi nhất và cũng là học trò tâm đắc nhất của ông hội đồng. Hương Cả Cọp và ba người con đều chăm chú nhìn một thanh niên tuổi chừng ba mươi, tóc búi củ tỏi, mặc bộ bà ba đen và đi chân không đang thong thả bước từng bước lên võ đài. - Kính thưa chư vị... Dù tài múa võ rất thô sơ và kém cỏi nhưng vì lệnh của thầy nên Nhường tôi mạo muội lên đây phô diễn vài thế võ gà bới mèo quào. Nếu có điều chi thất thổ xin chư vị niệm tình tha thứ cho. Trước hết tôi xin mời quý vị xem vài chiêu Kê

Quyền... Dứt lời Hai Nhượng cởi áo bà ba. Hương Cả Cọp tấm tắc khen thâm nhân vật đại diện của lò võ Lương Quới đã luyện luôn một lúc hai thứ nội ngoại công phu. Bắp thịt không nổi cuộn cuộn song tròn lẳn, rắn chắc và dẻo dai chứng tỏ một sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể mà chiều cao chỉ độ thước sáu. Sau khi bái tổ Hai Nhượng đập tấn. Hương Cả Cọp lên tiếng khen. - Ông hội đồng quả là danh sư. Chỉ cần nhìn chú hai bỏ bộ thôi người ta cũng biết chú phải có thầy giỏi và công phu khổ luyện lâu dài... Ông hội đồng mỉm cười đắc chí dù lời nói của ông ta lại tỏ ra khiêm nhường và lịch sự. - Dạ... Cảm ơn lời khen của ông hương cả... Châu Bình là nơi rộng rãi cạp nấp cho nên tôi đâu dám múa rìu qua mắt thợ. Chỉ vì thằng Bảy nó thương Cô Ba nên tôi mới mạo muội dẫn học trò xuống đây múa may vài thế võ mua vui... Tộp ngậm rượu để pha chút nước dừa xiêm Hương Cả Cọp cười khà. - Ông hội đồng khiêm nhường quá... Ở trong quận Giồng Trôm này ai không biết tài của ông... Châu Bình của tôi chẳng qua là thằng chột làm vua trong đám mù thôi... Hai bên đẩy đưa vài lời khách sáo rồi im lặng xem Hai Nhượng trở tài. Hùng Kê Quyền của Ông Hai Lữ quả đã biến dạng rất nhiều đúng như lời ông hội đồng nói. Chắc tại vì gà Bình Định khác gà Bến Tre. Bình Định là vùng rừng núi còn Bến Tre là đất vườn. Địa thế khác nhau nên sự sinh hoạt của gà cũng theo đó mà thay đổi. Cứ nhìn hai bàn tay và hai bàn chân của Hai Nhượng là hiểu được sự khác biệt về đòn thế của Kê Quyền nơi miền lục tỉnh. Mười ngón tay nhọn hoắt, cứng như thân cây dừa lão của Hai Nhượng biến hiện khắp nơi, vờn trên những yếu huyệt của một địch thủ tưởng tượng. Đó là thế gà mổ. Lạng quạng trúng đòn gà mổ là đui mắt hay lọt tròng liễn. Hai Nhượng mổ nhanh tới độ phát ra tiếng chụt chụt làm nổi gai ốc người dự khán. Hết gà mổ là gà quào, gà bới. Chưa hết đâu. Lồng trong các thế mổ, bới, quào; Hai Nhượng còn xen vào các thế đá độc địa nhất của gà đá. Thân hình nặng năm mươi ký lô của y dẻo tợ cao su Hớn Quản, lòn sát mặt đài trong thế đá lòn cánh, đá bể bầu điều, đá đập cần cổ, đá hậu, đá tiền và cú gà

hồi mã. Y đá nhanh tới độ ống quần phát gió kêu rền rẹt pha với tiếng gáy lạnh lãnh của con gà say máu địch thủ. Dưới ánh đuốc bập bùng Hai Nhượng thi triển những sát thủ đặc dị của võ gà Bến Tre một cách biến ảo, thần tốc và dũng mãnh không kém các bài quyền nổi tiếng giang hồ như hổ quyền, ó trảo, sà quyền hay các loại quyền của nhiều môn phái lừng danh. Tiếng la ó và vỗ tay vang lên khắp bốn phía của võ đài để tán thưởng cho Hai Nhượng đã trở tài múa quyền. Đợi cho y trở về chỗ ngồi ông Tư Phụng mới cười nói với ông hội đồng. - Thấy chú Hai Nhượng múa võ tôi mới hiểu ra câu Cao nhân tắc hữu cao nhân trị . Cậu Bảy mà đi bài Kê Quyền thời chắc còn độc đáo hơn chú Hai... Ông hội đồng cười gượng. Biết con hồng ai bằng cha. Ông hội đồng thừa biết đứa con thứ bảy của mình trời gà còn hồng chặt huống hồ gì múa võ, ngay cả những thế võ gà bới mèo quào. Bảo Cậu Bảy lên đài làm gà cục tác thời mất mặt bầu cua nhất là hư thế diện và tằm tiếng mà cả đời ông đã khó nhọc mới tạo ra được. Tuy nhiên nếu người nhà của cô dâu yêu cầu thời thật khó mà từ chối. Cậu Bảy phải thỏa mãn đòi hỏi của đảng gái thời mới có nhiều hi vọng lấy vợ kèm theo nhiều của hồi môn hấp dẫn. Ông hội đồng thông thả nhắc chén trà lên nhấp ngụm nhỏ. Đó là thói quen của ông khi cần phải suy nghĩ để giải quyết chuyện khó khăn. - Cám ơn chú Tư đã có ý tốt đối với thằng Bảy của tôi. Tuy nhiên múa may mấy thế võ gà thô thiển thì tôi hồng có cần tới thằng Bảy... Trong gia đình thì cô Ba thân nhất với cậu Tư vì được cậu cưng chiều và nhất là tính tình của hai cậu cháu lại hợp nhau. Nghe cậu Tư đưa đẩy chuyện mời Cậu Bảy lên võ đài múa võ cô cũng đâm ra thắc mắc và tò mò. Sinh ra trong một dòng họ toàn dân biết võ, do đó cô cũng muốn có ông chồng, nếu tài không đủ sức đánh cọp vật trâu thời ít ra cũng biết vài thế đòn để bảo vệ cô khi có chuyện gì nguy hiểm hay bị người khác ăn hiếp. Liếc nhanh về phía bên phải nơi chỗ cậu Tư Phụng của mình ngồi, bắt gặp cái nháy mắt đầy ý nghĩa của cậu, Cô Ba hiểu ý bèn quay sang cười nói với Cậu Bảy. - Anh Bảy lên đài đi anh Bảy... Em muốn thấy anh múa

quyền cho mọi người lé mắt chơi... Giọng oanh vàng của Cô Ba thỏ thẻ bên tai mà Cậu Bảy nghe lại tháo mồ hôi hột và bủn rủn tay chân tưởng như bị kinh phong giật. Thiên hạ lé mắt đâu hồng thấy chỉ thấy cậu bị lợi giò vì té trên sàn đài bóng loáng và trơn trượt như thoa mỡ bò. - Lẹ lên anh Bảy của em... Anh mà múa bài võ gà là em ưng anh liền... Tới nước này thời Cậu Bảy phải thượng đài dù biết múa quyền là từ bị thương cho tới chết. Nhưng người đẹp đã cạn lời thời nhảy vào lửa hay vào chỗ thập tử nhất sinh cậu cũng phải làm vì máu anh hùng rơm của cậu sôi lên sùng sục. Không nghĩ ngợi Cậu Bảy đứng dậy xin phép đi thay quần áo rồi sẽ thượng đài múa võ sau. Nhìn đứa con trai cứng chặm chạp bước từng bậc thang lên võ đài, ông hội đồng muốn rịn trong quần vì lo âu, hồi hộp và thương cho con trai. Ông biết sau cái màn múa võ sẽ có nhiều người bên phe đảng gái lên so tài với Cậu Bảy. Lúc đó cậu sẽ trở thành cái bao thịt người cho đảng gái dợt võ. Cậu sẽ bị các võ sĩ nặng kí lô của lò võ Châu Bình dân tả tơi như cái mền rách. Cậu sẽ mềm còn hơn chuối già chín mùi và bầm dập như xoài chín cây bị rụng. Sau khi bước đủ 9 bậc thang Cậu Bảy đứng im trên sàn đài. Cô Ba chăm chú nhìn người chồng tương lai của mình. Lần đầu tiên cô mới thấy một võ sĩ ăn mặc mới lạ như cậu Bảy. Cậu mặc áo thun màu vàng, quần tà lỏn màu đỏ và mang giày ba ta trắng. Điều mà Cô Ba và mọi người chú ý là hai bàn tay của cậu được bọc cao su hay vải vóc gì đó khiến cho nó trở nên to lớn giống như quả Phật thủ của người khổng lồ. Cái bàn tay to chần vằn này mà nắm một cái thôi cũng đủ vỡ mặt địch thủ rồi. Tuy không có bắp thịt nổi cuộn cuộn như Hai Nường, Tám Thơm song thân hình của cậu cũng nở nang và rắn chắc vừa đủ để làm cho Cô Ba hài lòng. Cô hồng thích dân vai u thịt bắp. Cô muốn chồng của cô phải là kẻ văn võ song toàn mà. Ôm hai cánh tay có hai bàn tay khổng lồ thành một vòng tròn, Cậu Bảy khom người vái chào về hướng khán đài nơi chỗ hai đảng gái trai đang ngồi xong cất giọng nghiêm trang. - Kính thưa Ngài Hương Cả Cọp, Kính thưa tía má vợ tương lai của tôi, Kính thưa ba,

Kính thưa các ông, bác, cậu, dì, dượng, mợ... Và cuối cùng kính thưa Cô Ba, Vì phải đi học trên Sè Gòn nên tôi không có nhiều thời giờ ở cạnh ba và cũng là thầy của tôi để rèn luyện võ thuật. Tuy nhiên nhờ đi học trên Sè Gòn nên tôi mới có dịp may được mở rộng tầm mắt, thấy, biết và học hỏi thêm nhiều thứ võ mới lạ như võ Muay của Xiêm La, quyền Ảng Lê của Anh Quốc, cú đá Savate của Tây, judo của Nhật Bản hoặc Sambo của Nga... Thiên hạ lặng thinh khi nghe Cậu Bảy nói vì thật ra chưa có ai, kể cả ông Hương Cả Cọp được nghe nói tới các thứ võ lạ đời đó. Và lại khi nói Cậu Bảy còn pha vào tiếng Ảng Lê, tiếng Pháp, tiếng Nhật và tiếng Nga khiến cho thiên hạ ngơ ngác chẳng hiểu mô tê ất giáp gì hết. Ngay cả Cô Ba, người hay chữ nhất bên làng gái còn ngẩn ngơ thời đầu có ai dám lên tiếng chỉ trích hay phê bình. - Võ thuật là cái gì cao siêu và mênh mông như trời biển mà sức một người như tôi không thể hiểu biết hết được... Hương Cả Cọp gật gù cười. Ông công nhận cái này thời Cậu Bảy nói đúng. Ngoài ra cậu cũng tỏ sự khiêm nhường của mình khi không dám nhận mình có tài hơn người khác. - Dù chuyên tâm học chữ song tôi cũng không hề sao lãng việc rèn luyện võ nghệ. Ba của tôi thường nói câu Một trí óc minh mẫn chỉ có trong một thể chất cường tráng . Theo trào lưu đổi mới nên ngoài việc luyện võ ta tôi còn học thêm chút ít quyền anh. Đây là thứ quyền thuật mà người ta thường diễn tả bằng câu quick strike & hard hit ... - Cậu Bảy nói cái gì vậy con? Ông Hai Lân lên tiếng hỏi con gái của mình. Cô Ba ú ớ hổng biết trả lời ra sao vì cô học tiếng tây mà Cậu Bảy xõ tiếng Ảng Lê thời cô cũng ngọng luôn. - Dạ... dạ... Con... Thưa ba con hổng biết... Mặt Cô Ba hồng lên vì thẹn khi không biết người chồng tương lai của mình nói cái gì. Hổng sao. Vợ mà kém chồng thời càng tốt chứ sao. Điều này cho thấy sức hiểu biết sâu rộng của Cậu Bảy. Có lẽ cũng biết thiên hạ mù tịt về điều mình đã nói nên cậu lên tiếng giải thích. - Dạ tôi nói tiếng Ảng Lê chắc quý vị hổng hiểu. Vì vậy tôi tạm dịch là nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân . Để chứng tỏ cho cú đấm nhanh hơn điện chớp và

nặng tợ ngàn cân này tôi kính mời quý vị, bất cứ ai trong quý vị lên đài thưởng thức cú đấm của tôi... Ông hội đồng thiếu điều té xỉu khi nghe con trai cứng lên tiếng thách thức anh hùng làng Châu Bình. Ông biết nếu có ai thượng đài là ông sẽ phải tốn rất nhiều tiền để điều trị thương tích và tẩm bổ cho thằng con trai kiêu ngạo dám coi anh hùng của phe đảng gái nhỏ bằng hạt tiêu. Tuy nhiên phe Châu Bình vẫn nín thinh vì hai lẽ. Họ chờ Hương Cả Cọp lên tiếng. Sau nữa họ cũng hơi ớn ớn vì cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân của thứ quyền anh mà Cậu Bảy vừa giới thiệu. - Có tôi... Để tôi lên đấu với Cậu Bảy... Liền theo câu nói trên một người vạch đám đông bước từng bước lên đài. Hương Cả Cọp chăm chú nhìn. Ông Hai Lân cau mày. Còn ông Ba Qui và Tư Phụng liếc nhau. Ngay cả ông hội đồng cũng chú mục vào thanh niên lạ đang bước tới bậc thang cuối cùng. Ông ngờ ngợ và sớm nhận ra bản lãnh của người lạ xuyên qua bước chân nhẹ mà nhanh, trầm ổn và vững vàng. Nó chứng tỏ một công phu rèn luyện dưới sự chỉ dạy của một danh sư. Đứng đối diện với Cậu Bảy, thanh niên lạ ôm quyền thi lễ rồi hướng về khán đài chính, cậu ta cao giọng. - Kính thưa ông hương cả... Kính thưa ông hội đồng... Kính thưa quý vị anh hào của hai họ gái trai... Dù hồng có bà con thân thuộc với hai họ song vì tính háo võ nên tôi lặn lội tới đây để chứng kiến cuộc đả lôi đài mà tôi biết rất hào hứng và sôi nổi. Nay nghe Cậu Bảy thách thức tôi cũng gồng mình lên đây thử cú đấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ nghìn cân của Cậu Bảy... Tư Phụng quay qua hỏi nhỏ Ba Qui. - Anh ba biết hấn là ai? Ba Qui nhẹ lắc đầu. Lâu lắm rồi từ khi lập gia đình ông không còn dịp đi đây đi đó nữa nên không biết mặt mũi thanh niên này. Với lại người lạ chưa xưng tên và trổ tài nên khó mà đoán ra hấn là ai. - Hấn chưa xưng tên và lộ ngón nghề thì mình khó mà biết hấn... Ba Qui nói nhỏ. Mọi người cũng nghĩ như ông ta. Họ còn đang bàn tán thời giọng nói chắc nịch của người lạ vang trên đài. - Kính thưa chư vị. Chín Cụt tôi hân hạnh được hầu vài thế quyền Ấng Lê của Cậu Bảy... - Trời... - Tiêu Cậu Bảy rồi... - Tía

má ơi... - Kỳ này chắc Cậu Bảy đập mặt... - Điều này thì Cậu Bảy chắc nằm nhà thương lâu à ghen... Người người buột miệng la khi nghe thanh niên tự xưng danh tánh. Chín Cụt Tay mà có người còn gọi Chín Cụt, là tay võ danh lừng tám chín quận, hai mươi mấy tổng của tỉnh Bến Tre. Không những thế cái danh Chín Cụt còn lan ra các vùng lân cận như Vĩnh Long, Định Tường, Trà Vinh, Sa Đéc, Long Xuyên và Châu Đốc nữa. Chín Cụt từng đụng với các võ sĩ của Miên chuyên đánh võ bùa. Cha mẹ sinh ra chỉ có một tay nhưng có tật thời có tài. Mà tài của Chín Cụt Tay đây là tài múa võ. Khúc tay cụt tới cùi chỏ của Chín Cụt, xuyên qua công phu bí truyền trở thành một thứ vũ khí giết người khủng khiếp. Đối thủ nào không biết sẽ chết vì cú đánh bằng khúc tay cụt của y. Người nào khinh thường y là kẻ tàn phế mà không phòng bị thời sẽ chết không kịp ngáp bởi đòn đánh quái đản và tối độc của Chín Cụt. Xui xẻo cho Cậu Bảy là Chín Cụt Tay lại hiện diện ở đây. Dù có thứ quyền Ảng Lê nhanh hơn điện chớp và nặng tựa ngàn cân, cậu cũng khó mà chống trả lại với một võ sĩ tầm tiếng mà bản lĩnh cao hơn cậu mấy bậc. Ngay cả Hương Cả Cọp, ông hội đồng, ông Hai Lân, Ba Qui, Tư Phụng, Tám Thơm và Hai Nhường còn ớn chựa Chín Cụt mà. Đụng với y thời Cậu Bảy, nếu không sút tay, gãy gọng, lỏng bù lon thời cũng bầm dập thân thể. - À anh Chín... Tôi nghe danh anh đã lâu mà chưa có dịp thử tài. Mời anh ra đòn... Ai ai cũng đều kinh ngạc vì giọng nói bình tĩnh và thản nhiên của Cậu Bảy. Chắc cậu chưa biết Chín Cụt là ai. Hoặc giả cậu tự tin vào thứ quyền thuật mới mẻ của mình có thể đánh bể mặt tay quyền hạng nhất tỉnh Bến Tre. Ai ai cũng đều im lìm nhìn lên đài khi hai võ sĩ ghìm nhau. Bái tổ xong Chín Cụt đạp tấn. - Y thật danh bất hư truyền... Hương Cả Cọp quay qua nói với ông hội đồng. Hai vị võ sư đều nhận ra bản lĩnh trùm đời của Chín Cụt xuyên qua thế đứng tấn. Hai bàn chân của y bám trên sàn đài bóng loáng chặt cứng năm ba người xô hồng nhúc nhích. Cánh tay mặt, cánh tay duy nhất buông xuôi xuống bên hông, y nhắm mắt an thần định khí, lấy tịnh chế lại cái động vì lúc

đó Cậu Bảy đang bắt đầu di chuyển. Hoàn toàn khác với đối thủ, hai chân của Cậu Bảy không ở yên một chỗ. Lúc vươn mình lên cao, khi trầm thân xuống thấp, lúc xoay bên trái, khi quay qua phải; cậu nhảy choai choai như khỉ và thỉnh thoảng lại cung tay dấm gió một đòn vào mặt đối thủ. Cậu dấm mạnh tới độ tay quyền phát ra âm thanh chói tai người nghe. Đúng là cú dấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân. Tám Thơm lên tiếng khen. - Cha... Tôi coi bộ ngoài thứ quyền Ảng Lê, Ảng Táo cậu Bảy còn biết hầu quyền nữa... - Cái này giống Khi Quyền hơn... Ông Tư Phụng đùa một câu. Ông hội đồng khoái chí mỉm cười vuốt râu ngồi rung đùi khi nghe bên đàn gái khen Cậu Bảy. Như vậy thời chắc mẩm là cậu được vợ rồi. Chỉ cầu làm sao cậu thủ huê với Chín Cụt thời coi như cậu thắng cuộc bởi vì ít có người đụng với hăn mà sống sót chứ đừng nói thủ huê. - Rét... Bịch... Người người của cả hai phe đàn gái và đàn trai, từ Hương Cả Cọp và ông hội đồng trở xuống đều đứng bật dậy khi thấy tận mắt cảnh tượng trên võ đài. Không biết Cậu Bảy ra tay lúc nào và bằng cách gì mà họ chỉ thấy Chín Cụt Tay té nằm dài trên sàn đài. Y nằm im không cục cựa vì bị trúng cú dấm của Cậu Bảy, đúng như lời rêu rao, nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân. Dĩ nhiên cú dấm phải nhanh hơn điện chớp mới làm cho Chín Cụt không né tránh được. Cú dấm phải nặng tợ ngàn cân thời mới dấm gục tay quyền lừng danh tứ xứ chứ. Ông Hai Lân, Ba Qui và Tư Phụng nhìn nhau. Dù còn nhiều nghi vấn song họ không thể nào chối cãi được sự kiện sờ sờ ra trước mắt. Riêng ông hội đồng đưa tay vuốt râu cười khoái trá. Cũng như nhiều người, dù có nhiều thắc mắc song ông vui mừng chấp nhận kết quả rất đẹp mà con trai cưng vừa đạt được. Chừng phút sau Chín Cụt Tay lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác nhìn mọi người. Không nói tiếng nào y hấp tấp rời võ đài rồi biến mất trong bóng tối. Tiếng vỗ tay hoan hô kẻ chiến thắng vang lên mới đầu còn rời rạc sau từ từ vang dậy khắp nơi. Tuy nhiên chỉ có Cô Ba ngồi im lặng. Không ai biết là cú dấm nhanh hơn điện chớp và nặng tợ ngàn cân mà Cậu Bảy vừa tung ra để đánh

ngã Chín Cụt Tay còn có tác dụng quan trọng hơn. Cú đâm direct của cậu đã đâm trúng ngay trái tim của Cô Ba, khiến cho cô ngồi ngẩn ngơ như mất hồn. Đôi mắt mơ huyền mờ của cô nhìn hình ảnh hào hùng của Cậu Bảy đang đứng hiên ngang trên võ đài mà nghe trái tim mình thổn thức. - Cậu Bảy xứng đáng làm chồng con Ba... Câu nói của Hương Cả Cọp như là một xác nhận vai vế của Cậu Bảy trong dòng họ Lê. Sáu tháng sau Cô Ba lên xe hoa về nhà chồng. Trong đêm động phòng hoa chúc, Cậu Bảy mới thổ lộ một bí mật mà nghe xong Cô Ba lại cười hắc hắc vì phục ông chồng của mình mưu kế hống thua gì Tào Tháo. Biết thế nào cũng phải trở tài múa võ nên Cậu Bảy bèn mánh mung. Cậu phải trả cho Chín Cụt Tay tờ giấy bộ lư thời y mới chịu đưa mặt ra cho cậu đâm rồi y làm bộ ngất xỉu để cậu thành kẻ chiến thắng trong mắt của người đẹp Châu Bình. Sau này khi lớn lên, nghe kể lại đầu đuôi câu chuyện Cô Ba lấy chồng, Sáu thầm cảm ơn Cậu Bảy. Nếu cậu mà hống biết mánh mung thời chắc giờ này nó còn là cái gì bay lơ lửng trong không khí.

